

Jesen.

I.

Med vejami list
trepeče zelen,
skoz tiho, brezkončno noč
že plava jesen.

In z mrzlim poljubom budi
predrobne ptičke iz sanj,
da splavajo v jasni jug,
tja v daljno, tujo stran . . .

In jutra žarki zemljó
otožno pozdravljajo,
a s solznimi očmi
vas tiho ostavljajo . . .

2.

Tam po logu, tihem logu
vmirajo zeleni listi,
in med vzdihni tožno plaka
ptičica siničica.

Ah, tam v dalji hrepenela
je po rožah, toplih žarkih
in prispela z jutrom mladim
v log je žalostna . . .

Tiho, tiho v dihu rosнем
plava megla med drevesi:
»Ah, ti Fanči, kje so rože,
tvoje rožice?«

3.

Nad zemljo tiho, otožno
jesen sloni,
ah, skozi gozdove šumeče
pravljica hiti,

pravljica o lepih dnovih
sred tihih poljan,
ko deva - pomlad je plula
na daljno, širno plan.

In žalostno drevesa
veje tam klanjajo,
o tihih nočeh, o slavcu,
o sreči sanjajo . . .

Cvetko Slavin.

Slana.

Padla je na cvetko kaplja,
srce ji oledenelo:
cvet bil strt, obran . . .

Na srce kanila solza,
in odšel korakov tihih
je iz duše dan . . .

Andrej Rapè.